

nogle Eksempler paa Tjenestemændenes Lønforhold, idet han noget kritiserede de Oplysninger, jeg har givet. Jeg maa sige, at de Oplysninger, det ærede Medlem gav angaaende Tjenestemandsstændens Lønningsforhold, er jo skrupforkerte. Det ærede Medlem nævnte først Assistenterne og kom til det Resultat, at den Assistent, som efter den gamle Lønningslov havde en Slutløn paa 2790 Kr., naar han var Assistent her i København, hvor Lønnen jo er lidt højere paa Grund af Stedtillægget, nu vilde faa en Slutløn paa 4746 Kr. Det passer slet ikke. En Assistent paa ældste Løn her i København faar, saaledes som Dyrtidstillægget bliver efter April, og saaledes som Dyrtids- og Konjunkturtillægget vil blive efter dette Lovforslag til 1. April, en Slutløn paa 5046 Kr. Der er altsaa en Fejlregning fra det ærede Medlems Side paa 300 Kr. Det ærede Medlem nævnte ogsaa en anden Kategori Tjenestemænd, nemlig Kontorister, og gjorde op, hvad en Kontorist paa Begyndelsesløn vilde have. Det er jo unge Mennesker paa en Snes Aar, men der glemte det ærede Medlem at regne et Tillæg med, nemlig Stedtillægget, og de allerfleste Kontorister bor jo her i København, saa godt som hele Resten bor i Købstæderne, hvor der ogsaa gives Stedtillæg, medens der jo ikke er ret mange Kontorister paa det rene Bondeland, hvor der intet Stedtillæg gives. Altsaa heller ikke i dette Tilfælde holder det ærede Medlems Tal Stik, idet det ene Tillæg er glemt, og det spiller jo ikke saa lille en Rolle, da det kan naa op til 30 pCt. af Grundlønnen for de vedkommende Tjenestemænd.

For øvrigt maa jeg sige, at det glæder mig, at ikke et eneste af de Medlemmer, der har haft Ordet i denne Sag, har bestridt Rigtigheden af mine Udtalelser om Forudsætningen for Konjunkturtillæggets Givelse og om Betingelserne for at beholde det; ikke et eneste Medlem har villet bestride, at det var rigtigt, hvad jeg der sagde. Og det kan man selvfølgelig heller ikke bestride, for det ligger saa soleklart for lige fra Begyndelsen. Da man begyndte at nævne dette Tillæg i Lønningskommissionen, blev det udtrykkelig, ligesom senere under Forhandlingen og i selve Kommissionens Betænkning, udtalt, hvad Meningen var med dette Tillæg, og alle Ordførerne ved Lønningslovsforslagets Behandling og Vedtagelse i Rigsdagen var fuldstændig enige i den Betragtning, ikke mindst det ærede Medlem Hr. Valdemar Olsen, der

var en af de allerkræftigste til at udtrykke, hvad Meningen var med dette Tillæg. I en Diskussion, jeg havde med det ærede Medlem i 1920, hvor der var Tale om Konjunkturtillægget, kunde vi ikke blive enige om det Udtryk Velstandstillæg; det ærede Medlem mente, det var et forkert Udtryk. Det kan der jo være delte Meninger om; ingen var blind for, hvad Udtrykket skulde betegne, men det er ikke Udtrykket, det kommer an paa, det er Realiteten. I en Replik til mig sagde det ærede Medlem udtrykkelig med Hensyn til dette Udtryks Berettigelse — det staar i Folketingstidende for 1920—21 Sp. 2383 — „at det var en Selvfølge, at naar Priserne gik ned og Lønningsniveauet som Følge deraf sænkedes, kunde Konjunkturtillægget bortfalde, og dette Standpunkt staar jeg paa endnu“. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem: Staar han ogsaa paa det Standpunkt i Dag? For saa bliver han absolut nødt til at erklære, at der ingen som helst Begrundelse er for Konjunkturtillæggets Bevarelse. Den Gang det ærede Medlem udtalte disse Ord, stod vi en Højkonjunktur, hvor Industriarbejderne f. Eks. tjente ca. 60 Ø. mere i Timen, end de gør nu eller har gjort det sidste Aar. Det er en Forskel paa 1400—1500 Kr. aarlig i deres Fortjeneste. Det ærede Medlem maa vist nok indrømme, at det er en Nedgang, der kan mærkes, og hvis den skulde være Maalestok for Konjunkturtillægget, hvad den i nogen Maade bør være, saa er der ingen som helst Begrundelse for Bibeholdelse af Konjunkturtillægget, hverken helt eller delt. Derfor synes jeg, det i og for sig er en sørgelig Afslutning paa de Forhandlinger, vi nu har ført i adskillige Aar, at de fleste af Folketingets Partier staar her og erklærer, at de ser bort fra det og fuldstændig forlader det Hovedprincip, som laa til Grund for Konjunkturtillæggets Tilvejebringelse i sin Tid, fuldstændig forlader det soleklare Grundlag, det hvilede paa, og den Begrundelse, der var for at beholde det. Derfor lyder det ogsaa lidt underligt, naar det ærede Medlem Hr. Boa, hvad den højtærede Finansminister omtalte, stod her og beklagede de stakkels værgeløse Tjenestemænd. Jeg har ikke, synes jeg, nogen Sinde i nogen Forhandling her i denne Sal set eller mærket, at nogen Stand eller Klasse af Befolkningen er blevet taget saadan under Armene, som Tjenestemændene er blevet det ved disse Forhandlinger fra alle Partiers Side, undtagen fra min, og jeg har dog givet deres berettigede Krav min Tilslutning. Jeg vil